

תת"ע 3908/04/15 - מדינת ישראל נגד עילי לוי

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 3908-04-15 מדינת ישראל נ' לוי
בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עילי לוי

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של ביצוע עקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף, בניגוד לתקנה 47(ה)(5) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

על-פי הנתען בהזמנה לדין וכתב האישום - בתאריך 26.2.15 בשעה 14:49, נהג הנאשם ברכב מסוג ניסן, מ.ר. 2104454 (להלן: "**רכב הנאשם**") בצומת שבין כביש 35 לכביש 60. לאחר שפנה הנאשם שמאלה מכביש 35 לכביש 60, עקף משמאל משאית שפנתה אף היא תוך שהוא חוצה קו הפרדה רצוף.

המחלוקת

המאשימה טוענת כי הנאשם בצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום ואילו הנאשם טוען כי לא הוא זה שבצע את העבירה. לטענתו הוא כלל לא נסע בכביש 35, המגיע מקרית גת ולא פנה שמאלה לכביש 60 אלא נסע מבאר שבע ישר על כביש 60 בלבד, לא פנה שמאלה ולא עקף משאית.

לטענתו יתכן שהשוטר התבלבל בין הרכב שלו לבין רכב אחר.

אין מחלוקת כי השוטר לא עצר את הנאשם במקום ביצוע העבירה אלא במספר צמתים אחרי כן בצומת כרמי צור.

הראיות

מטעם המאשימה העידו רס"ר אלעד אזולאי (להלן: "השוטר") והחייל שאבטח את השוטר אשטה מסגאנאו (להלן: "החייל").

באמצעות העדים הוגשו ת/1 הזמנה לדין וכתב אישום, ת/2 תרשים שערך השוטר על אופן ביצוע העבירה, ת/3 מזכר נלווה לדוח תנועה מאת השוטר ות/4 מזכר נלווה לדוח תנועה מפי החייל שנרשם על-ידי השוטר.

מטעם הנאשם העיד הנאשם ובאמצעותו הוגשו המסמכים: נ/1 מפה שהוצאה מגוגל מפות, נ/2 הסכם מכר דירה שנכרת בבאר שבע מיום 26.2.15, נ/3 מכתב פניה לשלטונות מס שבח בבאר שבע בצרוף הצהרת הרוכשת שנחתמה בבאר שבע בפני הנאשם ביום 26.2.15, נ/4 מפה נוספת מגוגל מפות.

מעדות השוטר והמסמכים שהגיש עולה כי ביצע אכיפת תנועה בניידת סמויה בצומת עוקפים בין כביש מס' 60 וכביש מס' 35. לטענתו הבחין ברכב הנאשם עוקף משאית בקו הפרדה רצוף, לאחר שהמשאית פנתה שמאלה מכביש 35 לכביש 60.

על פי גרסתו רכב הנאשם עמד בצומת מאחורי המשאית, הוא פנה שמאלה אחרי המשאית וכשהיא הגיעה לנתיב ההשתלבות עקף אותה משמאל תוך חציית קו הפרדה רצוף.

השוטר מציין כי נסע אחרי רכב הנאשם והדביק אותו בצומת חלחול סעיר אך כיון שבצומת זאת לא ניתן היה להורות לנהג לעצור בהעדר שול הוא הורה לו לעצור במכשיר כריזה בצומת כרמי צור אך רק לאחר שעקף אותו עצר.

לפי הרשום בת/1 - בנסיבות המקרה החייל שהיה עם השוטר הבחין אף הוא בעבירה ונרשם דוח בהתאם. במקום "דברי הנהג" נרשם: "יכול להיות האמת שלא שמתי לב". "דבר ראשון אני מבקש שלא תקרא לי חוצפן דבר שני אתה לא איפשרת לי לדבר עם החייל שנראה מפוחד. ואני לא עקפתי משאית בפס לבן משמאל שהיתה לי אפשרות לעקוף מימין. שאתה לא יודע מה המרחק מפה לצומת וזהו."

בעדותו חזר השוטר על האמור בדוח וציין שהמקרה זכור לו היטב כיוון שהנאשם חטף מידי את בלוק הדוחות והחל לרשום בו בכתב ידו. (פרוט' עמ' 4 ש' 1-2).

השוטר הסביר את הסתירה שבין ת/4 בו מציין החייל שלא הבחין בביצוע העבירה לבין ת/1 בו נרשם שהחייל הבחין בביצוע העבירה, בכך שחשב שהחייל ראה את העבירה (פרוט' עמ' 4 ש' 32, עמ' 5 ש' 2).

השוטר העיד כי הרישא הרשומה ב"דברי הנאשם" בת/1 נאמרה על ידו "יכול להיות האמת לא שמתי לב".

הנאשם השמיע לבית המשפט הקלטה שלא הוגשה, שבה לא נשמע המשפט הנ"ל על ידי השוטר. השוטר הסביר את הסתירה בכך, שמשפט זה נאמר קודם לתחילת ההקלטה. (פרוט' עמ' 6 ש' 3-5).

הנאשם הציג לשוטר מפה נ/1 בה ניתן לראות כי המרחק בין הצומת בה צויין כי הוא בצע את העבירה ועד לצומת בו

הדביק אותו השוטר הוא של 3 ק"מ ומשם ועד למקום בו עצר אותו השוטר 3 ק"מ נוספים. בתשובה לשאלת הנאשם אם לא יתכן שבלבל אותו עם רכב אחר השיב השוטר כי היה אחריו בקשר עין רציף והיה רכב אחד ניסן כחול. (פרוט' עמ' 7 ש' 25-30).

על פי עדות החייל תפקידו היה רק לאבטח את השוטר והוא כלל לא הבחין בביצוע העבירה (פרוט' עמ' 9 ש' 2).

הנאשם העיד כי הינו עו"ד המייצג חברת בניה בבאר שבע וביום בו נרשם לו הדו"ח בין השעות 12.00 ל- 14.00 היה במשרדי החברה כדי להחתימה על מסמכים. המסמכים שנחתמו בפני הנאשם בבאר שבע הוצגו - נ/2 ו- נ/3.

לדבריו לאחר מכן נסע מבאר שבע לכיוון גוש עציון בכביש 60 כדי לקנות רכב ממגרש מכוניות ובצומת כרמי צור כרז לו השוטר לעצור. לאחר שעצר לקח ממנו השוטר את המסמכים, ולאחר שחזר מהניידת אמר לו שהוא עקף משאית משמאל.

הנאשם העיד, כי כלל לא בצע עקיפה. לדבריו הוא הגיע מכביש 60 ולא מכביש 35 ויכול היה לעבור את המשאית מימין ללא צורך בביצוע עקיפה. הנאשם טען כי השוטר ככל הנראה התבלבל בין הרכב שלו לבין רכב אחר שבצע את העקיפה. לדבריו לאחר שצלם את מסמכי המאשימה הבין שמיוחסת לו נסיעה מכביש 35 ולא מכביש 60.

הנאשם שלל מכל וכל אפשרות שאמר "יכול להיות לא שמתי לב". (פרוט' עמ' 11 ש' 30-31). הנאשם שלל אפשרות שנסע מבאר שבע דרך כביש 44 ו- 35. (שם ש' 4-3) וציין כי דרך כביש 60 לכיוון צומת גוש עציון לשם היו מועדות פניו היא הדרך הקצרה (סיכומים, פרוט' עמ' 14 ש' 5).

עין

לאחר ששמעתי את עדי התביעה ואת הנאשם אני סבורה כי עלה בידי הנאשם להטיל ספק בגרסת המאשימה ויתכן שמחמת טעות לא עצר השוטר את הרכב שבצע את העבירה.

ראשית, כתב האישום וההזמנה לדין ת/1 לא שיקף את המציאות באופן מדויק ביחס לגרסת החייל שבמזכר ת/4 ובעדותו בפני, אשר אמר שלא הבחין בביצוע העבירה. אני סבורה כי מדובר באי דיוק שבוצע בכוונת זדון ואולם בעובדה זו יש להחליש את משקלו של מסמך ת/1.

שנית, אני סבורה אני כי המילים "יכול להיות האמת שלא שמתי לב" המיוחסות לנאשם ונרשמו בתגובתו לדו"ח אינן מתיישבות עם המשך תגובתו.

אני סבורה כי על אף שהשוטר היה בטוח באמיתות דבריו יתכן שנפלה שגגה בזיהוי הרכב שביצע את העבירה. יצוין כי השוטר לא ציין בשום שלב כי העתיק את מספר הרכב בתחילת הנסיעה אחרי הנאשם אלא שזיהה את סוג הרכב ואת צבעו - ניסן כחולה (פרוט' עמ' 7 ש' 30).

אני מטילה ספק באפשרות שהשוטר היה בקשר עין רציף עם רכב הנאשם לאורך כל הדרך אם עלה בידו להדביקו רק כעבור 3 ק"מ ושישנה לטעמי אפשרות של ממש כי רכב אחר בצע את העבירה גם אם היה דומה לרכבו של הנאשם.

הנאשם עשה עלי רושם אמין והציג מסמכים המוכיחים כי באותו היום היה בבאר שבע.

אני סבורה כי ישנה אפשרות של ממש שהנאשם לא הגיע מכיוון כביש 35 אלא מכיוון כביש 60 וכי השוטר ייחס לו את העבירה בשוגג. לכך יש לצרף העובדה שהחיייל לא הבחין כלל בביצוע העבירה ובפניי גרסה מול גרסה.

משכך החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

המזכירות תשלח הכרעת הדין לצדדים ותבטל את מועד הדיון ביומן.

ניתנה היום, ב' שבט תשע"ו, 12 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.